

Sanan Suvipäivät Lappeenranta 20.6.2010

Rajaton toivo

Raamattutunti sunnuntaina klo 13.00

Rovasti Hannu Päivänsalo

Kun Norjan Nobel-komitea myönsi Nobelin rauhanpalkinnon USA:n presidentti **Obamalle**, niin päätöstä perusteltiin mm. näin:

”On poikkeuksellista, että yksi ihminen kykenee Obaman tavoin vangitsemaan maailman huomion ja syöttämään kansoissa toivon paremmasta tulevaisuudesta.”

Viitattaessa kansoihin ja toivoon, komitean lausunnon lähtökohtana on ollut tietenkin se rajattomuus, mikä on tunnusmaista tämän päivän maailmalle. Sillä kuka jotakin yksittäistä maata johtaa, on nykyään enemmän vaikutusta muidenkin maiden elämään kuin ennen. Kun yksi Euroopan maa on johtajiansa leväperäisyyden vuoksi taloudellisesti uppoamassa, se uhkaa vetää pinnan alle muunkin Euroopan. Eli toivottomuus leviää meidän aikanamme erityisen helposti ylitse rajojen.

Saksassa asuvat työtoverimme **Markku** ja **Aulikki Happonen** kirjoittivat alkutalven lähettäjäkirjeessään siitä, miten uskonto ja uskonnollisuus ovat lisääntyvästi esillä tiedotusvälineissä tämän päivän Euroopassa. Samalla kun kiinnostus kristinuskoon hiipuu ja kirkkojen jäsenmäärät vähenevät ihmiset etsivät erilaisista uskonnoista lohtua, sisältöä ja toivoa elämäänsä.

Stern-lehti otsikoi viime vuoden lopulla ilmestyneen numeronsa kannessa: *Autuus ilman Jumalaa – uusi hengellisyyden ja hyvinvointi-uskonnon kaipuu.*

On selvää, että näin vahvasti yli perinteisten rajojen menevä hengellisyys nousee rajattomasta toivottomuudesta. Yhä useammille toivon nälkäänsä vastauksia etsiville eurooppalaisille näyttää melkein mikä tahansa soveltuvan uskon kohteeksi. - Kaikki muu, kunhan se ei ole perinteinen kristinusko. Ja risti, kristinuskon keskeisin symboli, koetaan tässä valossa erityisenä loukkauksena.

EU-tuomioistuimen tunnettuun krusifiksi-päätökseen liittyen Financial Times Deutschland -lehti julkaisi päivän sitaatin, jossa italialainen kardinaali **Tarcisio Bertone** toteaa: *Tämä kolmannen vuosituhannen Eurooppa ottaa meiltä pois kaikkein arvokkaimmat symbolit ja jättää tilalle vain Halloween juhlien kurpitsat.*

Miten keskeisesti Jumalan sanasta avautuvat elävän toivon näköalat ovatkaan kantaneet omaa kansaamme monissa historiamme kriittisissä käännekohtissa!

Viime vuonna tuli kuluneeksi 200 vuotta Suomen siirtymisestä Venäjän vallan alaisuuteen. Ja tähän yhteyteen liittyivät kotikaupungissani Porvoossa pidetyt juhlalliset valtiopäivät tai oikeampaa on kai puhua maapäivistä.

Suomen säätyjen ja kansan uuteen tilanteeseen ja tulevaisuuteen liittyneet odotukset olivat tietenkin jännittyneitä, mutta samalla toivorikkaita. Jyrkkä Ruotsin ja Venäjän välinen itäinen raja oli nyt muuttumassa tietyllä tavalla uudenlaista toivoa herättäneeksi rajattomuudeksi. Kyseltiin, että olisiko Suomella nyt mahdollisuus lähteä keisari **Aleksanteri I:n** suosiollisella tuella kehittämään omaa autonomiaansa suomalaisille tärkeiden arvojen mukaisesti?

Henrika Tandefelt kertoo teoksessaan ”Porvoo 1809”, että maapäivien avajaisjumalanpalveluksessa saarnan pitäneen tuomiorovasti ja myöhemmin Porvoon piispan, **Magnus Alopaeuksen** saarnaa oli luonnehdittu ”toivottoman monisanaiseksi”. Mutta kuvaavaa on samalla se, että sama tuomiorovasti tervehti keisaria etukäteen määrättyllä toivon Jumalasta kertovalla r-kohdalla Room 15:13:”Toivon Jumala täyttäköön ilolla ja rauhalla teidät, jotka uskotte.” Sitten tervehdykseen oli lisätty vielä kohta Ps 122:7 ”Vallitkoon rauha muureillasi ja hyvinvointi linnoissasi.”

Valitettavasti rauha ei ole 200 v. sitten käydyn Suomen sodan jälkeenkään aina vallinnut maamme rajoilla. Viime talvena olemme muistelleet 70 v. sitten käytyä ja myös raskaan uhrin vaatinutta talvisotaa, mutta myös siihen liittyntä ihmettä.

Toiminnanjohtajamme ja Sana-lehden päätoimittaja, **Hannu Nyman**, on viitannut pääkirjoituksessaankin siihen professori Kari Hokkasen toteamukseen, että mikäli talvisodan ihmeeseen pitäisi etsiä yksi henkilö sitä kuvaamaan, hän olisi ehdottomasti silloinen presidenttimme, Kyösti Kallio.

Erytisen merkittävänä Hokkanen on pitänyt **Kyösti Kallion** merkitystä talvisodan viimeisinä viikkoina. Ihmisten mielet olivat silloin matalalla. Ahdistus ja pelko, jopa suoranainen epätoivo valtasivat alaa.

Tuossa tilanteessa presidentin radiopuheet olivat se toivoa luova tekijä, joka auttoi kansaa eteenpäin. Myös kansalaissodan synnyttämät kipeät raja-aidat olivat merkittävilta osin näissä koettelemuksissa kadonneet.

Mutta presidentin puheet loivat toivoa ennen kaikkea siksi, että hänellä itsellään oli usko, joka nojasi kaikessa Jumalan apuun ja turvaan ja rohkaisi kansaa turvautumaan rukouksen voimaan.

Tiedämme miten noiden rukousten keskellä syntyi hengellistä herätystä, jota hoitamaan myös KRS sitten sotien jälkeen, 65 v. sitten syntyi.

Kun **Paavali** puhuu ylhäältä lähtöisin olevasta rakkaudesta 1Kor 13:7, niin hän toteaa mm: ”Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo.” – Kristinuskon keskeiset käsitteet, kuten armo, rakkaus ja usko, mitkä ovat olleet vahvasti esillä näilläkin päivillä, ylittävät kaikki rajat, koska niiden takana on kaikkivaltias Jumala, jonka mahdollisuudet ovat aina rajattomia.

Ja siksi Jumalan lapsen elämässä ei voi tulla vastaan myöskään sellaista rajaa, jonka kohdalla lukisi teksti: ”Toivo loppuu tähän!” – No, tietenkin sitten, kun usko ja toivo ovat muuttuneet näkemiseksi, sitten saa toivo loppuakin. Mutta turvallisesti ja luottavaisesti eteenpäin katsova toivo kuuluu tähän aikaan, arkisten koettelemusten, epävarmuuden, kipujen ja myrskyjenkin keskelle.

2 Kor 4:8 Paavali viittaa omaan ja työtovereittensa ahdinkoon toteamalla: ”Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia.”

Toisin sanoen tuossa tilanteessa näköpiirissä ei ollut muuta kuin ahtautta. Mitään käsitystä tai neuvoja siihen, miten selvitä eteenpäin, ei ollut käytettävissä. Inhimillisestä näkökulmasta katsottuna raja tuli vastaan umpikujassa. – Mutta tuollaisessakin tilanteessa Jumalan lapsella on jäljellä yksi asia – toivo. Emme ole toivottomia! – Ja silloin kun ollaan osallisia elävästä toivosta, ei raja tule vastaan edes umpikujassa.

Miten me tarvitsemme näinäkin aikoina monenlaista toivottomuutta synnyttävien näkymien keskellä toivon näköaloja. Ja olen havainnut tavallaan inhimilliselläkin tasolla näköpiirissä olevia toivon merkkejä:

En vähättele sitä karua tosiasiaa, että meidänkin maassamme on kasvava joukko taloudellisesti erittäin ahtaalla olevia ja hyvin pienipalkkaisia ihmisiä ja leipäjonot vain kasvavat. Mutta juuri tähän liittyen koen yhtenä uudenlaisena toivon merkinä sen, että eräs koulutustaustansa keskiarvopalkkaa nauttiva insinööri kysyi HS:n (26.2.-10 **Juha Suominen**) yleisönosastossa, että voisiko joku samantasoista tai suurempaa

palkkaa nauttiva kertoa, mihin rahaa oikeastaan tarvittaisiin enemmän. Onko kyse itsetunnon pönkityshankinnoista tai rahasta oman paremmuuden mittarina muihin verrattuna?

En ole huomannut kenenkään vastanneen hänelle. - Ennen kaikkea tuollainen kirjoitus muistuttaa siitä, että silläkään rintamalla, jossa ihminen on asettanut toivonsa rahaan ja rikastumiseen, ei raja tule koskaan vastaan.

Eräältä amerikkalaiselta miljonääriltä kysyttiin kerran, että mikä olisi sellainen rahasumma mikä voisi antaa tyydytyksen. – Hän vastasi: ”Sitä täytyy olla aina enemmän.”

Edellä kuvatulla ”toivolla” ei ole tietenkään mitään tekemistä Raamatussa kuvatun elävän toivon kanssa, koska mikään summa rahaa ei kannata meitä enää ajan rajan toisella puolella. – Sen sijaan kristillisen toivon tekee eläväksi nimenomaan se, että se murtaa tuon rajan. Se kiinnittyy ennen kaikkea sinne rajan taakse, koska ylösnoussut Vapahtaja on jo perillä ja valmistamassa siellä omillensa asuinsijoja.

Mutta elämmekö me käytännössä todeksi tuon toivon rajattoman ulottuvuuden? Olemmeko sittenkin enemmän kiinnittyneet sydämestämme sellaiseen toivoon, jossa tulee raja vastaan sitten, kun sydän pysähtyy?

Tiedämme miten meillä on oikeus odottaa Jumalalta rukouksessa suuria. Raamatun valossa saamme pyytää vaikkapa ylhäältä tulevaa parantavaa kosketusta johonkin sairauteen. Ehkä monet läsnä olevistakin voisivat kertoa tälläkin alueella Jumalan suoranaisista ihmeistä. - Mutta kukapa meistä ei olisi kokenut myös pettymyksiä rukousvastausten suhteen? – Onko toivo silloin menetetty tai onko Jumala unohtanut tai peräti hylännyt?

Hepr 11:33-37 kerrotaan Vanhan testamentin Jumalan ihmisistä, uskon esikuvista. Heistä kerrotaan mm. miten he uskon voimalla kukistivat valtakuntia ja pääsivät näkemään lupauksen täyttymisen. He tukkivat leijonien kidat, välttivät miekaniskut ja työnsivät takaisin vihollisen joukot.

Mutta heistä sanotaan myös, että toiset saivat osakseen pilkkaa ja ruoskaniskuja, jopa kahleet ja vankeuden. Heitä kivitettiin kuoliaaksi, heitä sahattiin kahtia ja surmattiin miekalla lyöden. – Miten tämä on mahdollista? Olivathan he Jumalaan uskovia, rukouksen ihmisiä.

Sama raamatunkohta kertoo joistakin heistä: ”He olivat torjuneet heille tarjotun vapautuksen, koska halusivat parempaan ylösnousemukseen.” – Toisin sanoen he elivät todeksi elävän toivon, toivon, joka ei rajoitu vain tähän maailmaan.

Apt 12 kertoo ensimmäisen kristillisen seurakunnan keskeisimmistä vastuunkantajista Jaakobista ja Pietarista, miten he olivat samoihin aikoihin uskonsa tähden vankilassa. – Varmasti seurakunta rukoili palavasti kummankin puolesta. Ja Pietari kävelee yöllä vankilasta ulos, kun Herran enkeli murtaa kahleet, avaa vankilan rautaportit ja taluttaa edelleen lähes torkuksissa olleen Pietarin vartiomiesten ohitse.

Entä Jaakob? – Hänestä kerrotaan samassa luvussa, että Herodes mestautti hänet ja ryhtyi väkivaltaisiin toimiin muutamia muitakin seurakunnan jäseniä kohtaan. – Eikö Jaakobin elämä ollut Jumalan käsissä? – Oli epäilemättä yhtä varmasti kuin Pietarinkin! Mutta jostakin syystä Jumala näki hyväksi ottaa hänet parempaan talteen ennen Pietaria.

Minulla on puhuttelevia muistoja ensimmäisistä koulutusmatkoistani Viroon 80-luvun lopulla, kun maa oli vielä osa Neuvostoliittoa ja oli kriittiset ajat. - Kerran kun istuin sikäläisen kirkon työntekijän autossa, huomioni kiinnittyi tarraan, jonka hän oli liimannut auton etuosaan. Siinä oli lyhyt r-lause: ”Kui Jumal on meie pool, kes võib olla meie vastu!” (Room 8:31).

Se lause puhutteli minua voimakkaasti, koska tajusin miten totta se sana oli siinä tilanteessa tuolle nuorelle miehelle. Jos Jumala on puolella, niin kuka voi olla silloin vastaan? – Näennäisesti tietenkin monet voivat olla vastaan. He voivat aiheuttaa paljonkin kiusaa ja kipua. – Viimeiseksi jääneessä kirjeessään Timoteukselle (2 Tim 4:14) Paavali kertoo, että kupariseppä Aleksandros on tehnyt minulle paljon pahaa.

Myös tässä Room 8:n lopussa Paavali lainaa Ps:a 44:23, jossa sanotaan: ”Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken aikaa, meitä kohdellaan teuraslampaina.” – Mutta sitten hän jatkaa: ”Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut.”

”Kaikissa näissä ahdingoissa.” – Jos hän ei annakaan tässä ajassa vapautusta kaikista ahdingoista, niin kaiken keskellä hän kuljettaa omiansa koko ajan kohti riemuvoittoa. – Sitä toivon näköalaa ei kukaan voi tehdä tyhjäksi.

Itse asiassa tuo ilmaus ”riemuvoitto” on oikeastaan super, hyper-ilmaus. Nimittäin kun kreikankielessä voitto on ”nikee”, niin tässä käytetään verbiä ”hypernikaoo”. Siis silloin kun saamme elää ja kulkea elämässä eteenpäin kaikki pahan voimat kukistaneen Kristuksen kanssa, silloin emme ole ainoastaan Voittajan puolella. Silloin olemme osallisia sellaisesta hypervoitosta, jota eivät mitkään sanat riitä kertomaan eikä mielikuvitus vielä käsittämään. Siinä on kysymys paljon enemmän kuin voitosta.

Kun Jeesus ilmestyi ylösnousemuksensa jälkeen opetuslapsilleen, niin samassa yhteydessä hänellä oli luultavasti hämmennystä aiheuttanut viesti ja ennustus Pietarille: ”Totisesti, totisesti: Kun olit nuori, sinä sidoit itse vyösi ja menit minne tahdoit. Mutta kun tulet vanhaksi, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen, joka vie sinut minne et tahdo. – Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa.” (Joh 21:18-19)

Tässä kohdassa voitaisiin ajatella, että olipa ankea ja suorastaan julmalta tuntuva ennustus Pietarin tulevaisuudesta Jumalan lapsena ja työtoverina. Viedään sinne mihin ei itse tahtoisi mennä!

Mutta kun mietimme tarkemmin sitä mitä Jeesus sanoo, niin huomaamme, ettei tässä ole mitään pakkoa eikä väkivaltaa. Ei tässä ole kysymys siitä, että Jumala panee narun kaulaan kuin koiralle ja vetää sitten väkisin sellaiseen suuntaan, johon Pietari ei itse millään tahtoisi mennä.

Jeesushan ennustaa, että ”sinä ojennat kätesi”. Sinä siis itse tahdot ojentaa, tehdä sen vapaaehtoisesti. - Miksi? – Jeesus tiesi etukäteen, että se tie ja samalla Jumalan koulu, jota Pietari tulee käymään, ei ole aina helppo kulkea. Se ei ole aina omien mieltymystemme mukainen tie. Mutta sittenkin Pietari tulee ymmärtämään, että Jumalan suunnittelema tie on aina paras mahdollinen. Se on siunauksen tie.

Siksi hän tahtoo ojentaa kätensä Jumalan puoleen ja sanoa: Tässä olen. Vyötä ja kuljeta minua sinun valitsemaasi tietä myöten eteenpäin. Kiitos, että olet itse sillä tiellä koko ajan kanssani.

Tietenkin Pietarin elämä kirkasti monella tavalla Jumalaa. Mutta Jeesus murtaa tässäkin kohdassa raja-aidan. Jeesuksen ennustuksessa oli kysymys ennen kaikkea siitä millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa.

Miten tämä on mahdollista? Mikä tämän selittää? – Rajaton toivo! – Tämän toivon näkökulmasta katsottuna ei ole olemassa mitään rajoja sille miten Jumalan lapsi voi kirkastaa Taivaallista Isäänsä! Se voi tapahtua yhtä lailla terveyden kuin sairauden välityksellä. Se voi toteutua yhtä lailla siellä missä eletään herätysten keskellä kuin sielläkin missä kristitty joutuu julmalla tavalla vainotuksi. – Se voi toteutua niin elämän kuin kuolemankin välityksellä.

Kun **Hitler** johti 2. maailmansodan alussa oman armeijansa vähän joka suunnalla voitosta voittoon, niin kyllä kai se sokaisi monen ihmisen kuvittelemaan, että elävä Jumala on tämän miehen puolella. Olihan

Saksassa syntynyt jo 30-luvulla aivan oma kirkkokin tukemaan Hitlerin ideologiaa ja mm. monet Raamatulle uskolliset papit joutuivat ahtaalle ja vainotuiksi.

Parhaiten heistä tunnemme **Dietrich Bonhoefferin**, joka meille suomalaisillekin rakkaassa virressä vähän ennen väkivaltaista kuolemaansa runoilee: ”Jos ahdistuksen tie on edessämme, myös silloin Kristus meitä kuljettaa.” – Ennen kaikkea toivon näköala kannatteli Bonhoefferia kaikkein vaikeimpinakin hetkinä: ”Suo, Herra, toivon kynttilöiden loistaa, tyyneksi, lämpimäksi liekki luo.” (virsi 600)

Koen Jumalan johdatuksena sen, että Bonhoeffer, natsien vankina ollessaan piti vankitovereilleen jumalanpalveluksen ja elämänsä viimeisen saarnan, elämänsä toiseksi viimeisenä päivänä. Tuon sunnuntain, 1. pääsiäisen jälkeisen sunnuntain teksti 1 Piet 1:3 kertoo nimittäin elävästä toivosta: ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista.”

Tuon jumalanpalveluksen jälkeen Bonhoefferia lähdettiin kuljettamaan farssia muistuttaneeseen oikeudenkäyntiin ja teloituspaikalle. Mutta ennen lähtöä hän ehti vielä jättää ystävänsä välityksellä tällaisen viestin piispa George Bellille: ”Tämä on minulle loppu, mutta myös alku. Niin kuin hänkin minä uskon maailmanlaajuiseen kristilliseen veljeyteemme, joka ylittää kaikki kansalliset etunäkökohdat, ja että voittomme on varma.”

Samalla loppu ja samalla alku! – Siis näin elävän toivon näkökulmasta tämäkin raja alun ja lopun välillä menetti merkityksensä.

Jeesus rohkaisi usein opetuslapsiaan avaamalla heidän silmiensä eteen elämän ja kuoleman rajan murtavia toivon näköaloja. – Luuk 12:4-5 hän toteaa: ”Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta joiden valta ei ulotu sen pitemmälle. Kuulkaa, ketä teidän tulee pelätä. pelätkää häntä, jolla on valta sekä tappaa ihminen että syöstä hänet helvettiin.”

Tässä yhteydessä voidaan tietenkin kysyä, että onko nykyaikana enää soveliasta viitata sellaisiin raamatunkohtiin, joissa mainitaan helvetti. Voiko turvallinen luottamus Vapahtajaan ja terveen uskonelämän perusta rakentua milloinkaan helvetin pelolle?

Olen itse valmis tunnustamaan sen, että ymmärrän kovin vähän siitä miten Jumala meidän eri ihmisten kohdalla toimii, miten kutsuu luokseen ja uskon herättää. Mutta minusta näyttää siltä, että näissäkään yhteyksissä Jumala ei suostu meidän ihmisten asettamiin rajoihin ja kaavoihin.

Huomasin **Martti Nortian** 30 v. sitten ilmestyneestä kirjasta ”Rovastin raportti”, että näillä kulmilla oli 100 vuotta sitten hengellistä liikehdintää, josta puhuttiin Lappeen herätyksenä. – Tuon herätyksen kerrotaan alkaneen Lappeen rovastin apulaisen, **Kleofas Hyvämäen** pitämästä, elämänsä lyhimmästä saarnasta. – Se saarna kuului näin: ”Lappeelaiset, te menette kaikki helvettiin, amen.” – Jo seuraavalla viikolla kuuluu olleen tungosta nuoren papin asunnon ovella, kun saarnan satuttamat, hätääntyneet ihmiset tulivat kyselemään: Mitä pastori oikein tarkoitti?

Ehkä sama saarna ei toimisi enää tänä päivänä samalla tavalla. Mutta kyllä Jumala voi tänäkin päivänä yllättää ja murtaa totunnaiset raja-aidat.

Ehkä Jeesuksen toteamuksen avain ei tässä raamatunkohdassa löydy kuitenkaan sanasta ”helvetti”, vaan sanasta ”valta”. – Asiallisesti hän viittaa nimittäin kahteen aivan erilaiseen valtaan:

1) Valtaan, joka ei ulotu ”pitemmälle!” - Yksinvaltaisinkin diktaattori meidän maailmassamme kykenee käyttämään omaa valtaansa vain tiettyyn rajaan asti.

2) Jeesus viittaa valtaan, jolla ei ole mitään rajoja! – Ja silloin näkymä on avautunut tietenkin samalla rajattoman toivon alueelle.

Heikki-Tapio Nieminen haastatteli vuosia sitten jo edesmennyttä, silloin yli 80-vuotiasta emeritusarkkipiispa Martti Simojokea Kotimaa-lehdessä.

Tuossa niin paljon kokeneen miehen haastattelussa tämä kertoi avoimesti ja syködyttävästi siitä, miten ihminen riisutaan pieneksi, ennen kuin poislähtö tapahtuu ja siitä miten häntä itseään on riisuttu hyvin paljon.

Hän sanoi vaatimattomasti haastattelijan kohtaavan hyvin mitättömän miehen, jolla ei ole mitään sanottavaa. – Ja kuitenkin todellisuudessa hänellä oli paljon sanottavaa. Mutta se sanottava oli riisuttu muodollisesti hyvin vähiin, vain kaikkein olennaisimpaan: ”Minulla on kuitenkin suuri Vapahtaja”, hän totesi.

Ja kun haastattelijä pyysi vielä Simojokea muotoilemaan lyhyesti tärkeimmän sanottavansa meille kaikille, niin hän oli vastannut heti: ”Muistakaa, että teidän täytyy kuolla. Eläkää sen mukaan. Tähän kätkeytyy kaikki, mitä tarvitaan.”

Tuo viesti ei ollut kevyt huitaisu tai fraasi. – Kun se suostutaan nöyrästi kohtaamaan, silloin myös ymmärretään jotakin siitä, miten siihen kätkeytyy todella kaikki mitä tarvitaan. – Siihen kätkeytyy kaikki silloin, kun tiedostamme joka hetki oman rajallisuutemme, sen että raja myös on ja tulee väistämättä vastaan. - Siihen kätkeytyy kaikki silloin kun katseemme on koko ajan rajan toisella puolella, Jumalan asettamassa päämäärässä. Siihen kätkeytyy kaikki silloin, kun itse Vapahtaja saa olla mukana elämässämme. Hänhän, kuoleman Voittaja, on luvannut pitää hyvää huolta omistaan myös kuoleman rajan toisella puolella.

Hoosean kirja on vakavaa puhetta Israelin kansan uskottomuudesta Jumalaa kohtaan. Se on tuomion sanomaa kansalle, joka oli kääntänyt selkänsä Herralle. - Mutta tuokaan vakava kirja ei ole vailla toivon näköalaa. – Minut on erityisesti pysäyttänyt kohta, jossa käytetään ilmausta ”toivon portti”.

Jumala itse lupaa kansallensa: ”Minä muutan Akorinlaakson toivon portiksi. Siellä hän vastaa kutsuuni kuin nuoruutensa päivinä, kuin silloin, kun hän lähti Egyptistä.” (Hos 2:17)

Mistä oli kysymys, kun Jumala puhui Akorinlaaksosta? – Nimi Akor tulee heprean verbistä ”akar”, mikä tarkoittaa onnettomuuteen syöksymistä. Tuossa tilanteessa Jumala muistutti kansaansa Joosuan aikana juuri Akorinlaaksoon huipentuneista tapahtumista ja tuomioista, joista kerrotaan Joos 7.

Yhden ihmisen ahneus ja Jumalan sanasta piittaamattomuus oli silloin syössyt koko kansan ahtaalle ja suureen onnettomuuteen. – Mutta tuo Jumalan oma ilmaus nimenomaan Akorinlaakson keskelle avautuvasta toivon portista kertoo samalla siitä, että Jumala ei tahtoisi jättää edes omien väärin valintojensa ja syntiensä vuoksi itsensä onnettomuuteen ajanutta ihmistä toivottomuuteen.

Toivottomaltakin näyttävän umpikujan keskelle hänellä on vielä valta avata portti eteenpäin. Ja siellä missä ihminen suostuu vastaamaan Jumalan kutsuun, nöyrytymään, tunnustamaan syntinsä ja kääntymään Jeesuksen ansion perusteella hänen puoleensa, siellä toivon portti avautuu ja uusi raja saadaan ylittää.

Kun Jeesus valmisteli opetuslapsiansa omaan poislähtöönsä täältä maailmasta, hän totesi realistisesti, että se tulee olemaan heille murheellinen asia. Mutta samalla hän antoi ymmärtää, että todellisuudessa hänen poismenonsa onkin opetuslapsille hyödyksi. - (Joh 16:6-7).

Miten se saattoi olla hyödyksi? – Siten, että kaikki rajat katoavat! – Silloin, kun Jeesus oli vielä ihmisenä meidän ihmisten keskellä, hän oli tietenkin rajoitettu toimimaan vain tietyssä paikassa kerrallaan. Mutta

hänen poismenonsa teki mahdolliseksi sen, mistä helluntain sanoma kertoo. Hän on tullut takaisin toisenlaisessa muodossa, Puolustajana, Pyhänä Henkenä, jolloin mitkään rajat eivät häntä enää pidättele. Hän voi olla läsnä samanaikaisesti kaikkialla. Hän voi ottaa asuinsijan jokaisen ihmisen sydämessä, missä vain ovet hänelle avautuvat.

Ruotsinkielistä koulua käyvä 10-vuotias tyttärenpoikani oli saanut kotitehtäväksi kirjoittaa vihkoonsa jonkin suomenkielisen vitsin. Ja kun hän ei mitään keksinyt, niin hän kääntyi minun puoleeni. – Ja eihän niitä vitsejä tahdo koskaan silloin muistaa, kun pitäisi. – Mutta etsiskelyn jälkeen löysimme sitten mielestämme hyvän, vaikka vähän traagisen vitsin:

”Tulehan muruseni, sanoi näkkileipä toiselle näkkileivälle, joka oli jäänyt auton alle.”

No, ehkä se vitsi ei ollutkaan niin hyvä kuin kuvittelimme. Mutta jos sen hengellistä, niin se voisi kertoa siitä, että muruillakin, murusiksi menneellä, särkyneelläkin ihmisellä voi olla vielä tulevaisuus ja toivo.

Jumala lähetti aikoinaan palvelijansa, profeetta Jeremian oppitunnille savenvalajan työpajaan. – Ja ehkä merkittävin opetus oli tässä: ”Jos valmistumassa oleva astia meni pilalle hänen käsissään, hän muotoili samasta savesta uuden, sellaisen kuin halusi.” (Jer 18:4)

Jumalalla on valta tehdä mitä tahtoo. Ja vaikka edes kuoleman rajan ylittäminen ei tee tyhjäksi elävää toivoa, niin joskus Jumala näkee hyväksi palauttaa ihmisen aivan tuolta rajalta.

Vuonna 1983 kuollut, KRS:n julistaja, **William Uotinen** kertoo kirjassaan ”Sinäkin olet perillinen” omasta vävystään. Tämä oli tiedustelu-upseerina amerikkalaisessa tiedustelulaivassa, jonka Pohjois-Korea kaappasi joulukuussa 1967. – Kun laivan koko miehistö oli pidätetty, se vietiin heti sotaoikeuden eteen. Ja oikeus langetti tuomion: ”Tänään auringon laskiessa teidät kaikki teloitetaan.”

Uotisen vävy oli kertonut, kuinka ensin hänen mieleensä tuli oma vaimo ja äiti. Hän tajusi, ettei enää koskaan saisi tavata heitä tässä ajassa. – Samalla hänet valtasi kuitenkin käsittämätön ilo siitä, että hän vain muutamien tuntien kuluttua saa nähdä Jeesuksen, oman Vapahtajansa. Hän kehotti tovereitaan turvautumaan Jeesuksen ansioon ja anteeksiantamukseen, heittäytyi sitten siinä iloissaan odotuksessaan pitkäkseen ja nukahti rauhalliseen uneen. – Sillä välin oli kuitenkin tapahtunut jokin käänne: tuomio peruutettiin ja teloitus jätettiin suorittamatta.

Ymmärrämme, ettei tuollainen ilo tuollaisessa tilanteessa, voi olla ihmisestä itsestään. Kyllä se on ollut lahjaa ylhäältä. Eikä tuollainen ilo ole mikään automaattinen asia Jumalan lapsenkaan elämässä. Jeesuskin koki syvää tuskaa katsellessaan Getsemanessa kuolemaa ikään kuin silmiin. (Matt 26:37-38)

Eikä tuon upseerinkaan ilo edessä olevasta kuolemasta johtunut. Se nousi yksinomaan siitä, että hän tiesi saavansa nähdä Jeesuksen. Se nousi siitä maan ja taivaan välisen rajan katoamisesta, jossa sydämen keskeisin kiinnekohta oli itse Kristuksessa.

Oman hiippakuntani piispalta **Eero Huoviselta** kysyttiin Helsingin Hiippakuntautisten eläkkeellelähetoaastattelussa mahdollisista viimeisistä teeseistä tai henkisen testamentin laatimisesta. –

Piispa vastasi: ”Jos nyt jotakin pitäisi sanoa, niin ihmisen on hyvä muistaa iltaisin ja elämän lopulla, mutta myös pitkin päivää ja kesken työtä, Jeesuksen ja monien kristittyjen rukous: Sinun käsiisi minä annan henkeni.”